

DE OESTERPUTTEN VAN OOSTENDE IN DE 18^e EEUW

ALGEMEENHEDEN VOORGESCHIEDENIS

De Vlaamse oesterteelt vond haar ontstaan in de bijzondere situatie van de kusten, die steeds zeer gunstig is geweest voor die teelt: het brakke water in de kreken kwam de natuurlijke ontwikkeling van de oesters sterk ten goede.

Sedert het begin van onze jaartelling reeds, moeten er aan onze kusten grote getale natuurlijk groeiende oesters zijn verbruikt. Een bewijs daarvoor vormen de talrijke oesterschelpen, gevonden tussen keukenafval in het zogenaamd „Romeins Kamp” te De Panne, waar aan zoutwinning werd gedaan. Men kon vaststellen dat het inderdaad om Noordzee-oesters ging.

In deze vroege eeuwen waren er trouwens uitgestrekte oesterbanken in het Kanaal en de Noordzee, lopende van Bretagne tot aan de Noorse kusten. Nu zijn de oesters daar zo goed als helemaal verdwenen. Tot in het begin der 20e eeuw haalden onze vissers toch nog regelmatig grote oesters boven ter hoogte van de „Oesterbank” voor Oostende. Ze noemden ze „paardevoeten”. Dergelijke natuurlijke banken bestaan nu enkel nog in Bretagne en de vangst is er aan strenge reglementering onderworpen.

Betreffende de periode tussen het Romeinse tijdvak en het einde der 15e eeuw kennen we geen zekere gegevens over de lokale oestervangst en -verbruik. Tot in 1505, toen het Schepencollege van Oostende als „visgeschenk” een steur, een ton oesters en een halve ton Engels bier naar de Koning van Castilië zond. 15e eeuwse stadsrekeningen vermelden reeds dergelijke visgeschenken, maar pas in 1502 werd het een vast gebruik. Ook in 1515, 1516 en 1517 werden oesters als „visgeschenk” aangeboden aan de Raad van Vlaanderen, aan DE FIENNES (die de Oostendse stadsrekeningen controleerde) e.a.

Tot ver in de 18e eeuw bleef men in de Oostendse Nederlanden op import aangewezen wat de oesters betrof; uit Zeeland vooral, maar ook uit Frankrijk en Engeland. Het importeren van die verbruiksklare oesters gebeurde in tonnen. De teelt van oesters was onbestaande alhier.

Het aantal oesters per ton varieerde naargelang de grootte van de schelpen: 1.800 à 1.900 stuks voor de grote, 2.400 à 2.600 voor de middelmaat en 3.400 à 4.000 stuks voor de kleine oesters.

Met de bedoeling een praktische methode te creëren om de invoerrechten op de oesters te bepalen, werd door de Regering een poging gedaan om één ton oesters te bepalen als bevattende 1.800 stuks grote of 3.000 stuks kleine oesters. Tegen deze maatregel werd bezwaar geuit. De ordonnantie werd door een nieuwe regeling vervangen: één ton oesters werd voortaan gelijkgesteld met één ton haring of kabeljauw wat de tol betrof (1766).

Cijfermateriaal bewijst dat het verbruik van oesters in onze landstrekken zeer aanzienlijk

was in die tijd. Zo beliep de invoer in 1763 een 3.030 ton, in 1764 al 3.783 ton en in 1765 uiteindelijk 4.059 ton. Een steeds stijgende lijn van invoer en verbruik dus. Stellen we dat een ton doorgaans zo'n 2.000 oesters bevatte, dan zou in de jaren 1763-1765 per jaar gemiddeld 7.249.000 oesters zijn ingevoerd!

Het was dan ook niet wonderlijk dat particulieren in de Oostenrijkse Nederlanden het plan opvatten om de oesterteelt in eigen handen te nemen en om naar het Zeeuwse voorbeeld aan onze kusten oesterputten aan te leggen. De geschiktheid van onze kusten voor een dergelijke cultuur liet immers een winstgevende onderneming voorzien. Meteen zou de afhankelijkheid van het buitenland automatisch afnemen.

Oostende zou in die laatste decennia van het Ancien Régime drie oesterputten kennen; alle lagen op gronden die nu de wijk „Haze-gras” uitmaken. Dit was toen de „vermeerdering” (= uitbreiding) van de stad, na het aanleggen van de Handelsdokken.

A. OESTERPUTTEN CLAYS & CIE

Nog voor de oesterputten CLAYS er kwamen zou een Bruggeling de oesterkweek te Oostende geprobeerd hebben, zonder goed gevolg echter.

De gebroeders Jan en Pieter De LOOSE, twee Gentse handelaars, waren de echte pioniers van de Oostendse oesterkweek. Samen met vier door hen aangezochte personen, nl. VILAIN XIII, VILAIN Heer van Welle, Jacques en Jan-Baptiste RYNGAUT stichtten zij een vennootschap. De DE LOOSE'S waren voor de helft, hun vier compagnons elk voor 1/8 in de vennootschap.

Constantin CLAYS, een oude zeekapitein, werd als directeur van de onderneming aangesteld. Vandaar de naam die de oesterputten van de DE LOOSE'S en hun vier vennoten zou krijgen: „Constantin Clays & Cie”.

Op 1 mei 1765 sloten de vennoten een pacht af met Jacques VAN ZUYLEN, Heer van Garsbeke, als eerste commies van de Sint-Catharinapolder buiten Oostende. Daarbij werd hen 1.327 roeden (ca. 2 ha) in dijs gegeven. Het terrein lag, zoals overigens al op de grote FERRARISkaart te zien is, „een kwart-uren van de Stad, omtrent het Saksen vanden grooten Dyk over Ste. Catharinekreeke”. Buiten de stad Oostende dus.

Daar werden de bekkens aangelegd, omgeven door lage maar stevige dijken. Er waren in totaal vier waterbassins: twee dienden als waterreservoir en de twee anderen voor het eigenlijke verwateren der oesters. Kleine sluizen stonden in voor de onderlinge verbindingen der vier bassins en lieten toe om de zes uur het gebruikte water af te voeren en vers zeewater binnen te laten; dit als aller-noodzakelijkste procedure bij de oesterteelt.

Het vetten bestaat er immers in de kleine oesters in de bekkens te laten, beveiligd tegen hun natuurlijke vijanden, en het zee-water in de bekkens regelmatig te vervangen door vers, voedselrijk water.

De firma CLAYS & Cie kocht de jonge oes-

ters te COLCHESTER (Engeland), en volgens BOWENS „op de kusten van Schotland”. „Schuiten, die de zelve uyt zee-schepen afhalen door eene hooge opwindende Wielsluyze, staende op de slynkeren hoek van den Dyk, regt over d'Haven, door welke Sluyze men insgelijks het water aflaat uyt de Bakken...” (BOWENS). Pikant detail: de schepen die de oesters uit Engeland aanvoerden zorgden voor extra-benefiet door meteen thee en sterke dranken te smokkelen.

In de parken zelf werkten zo'n 40 à 45 man tijdens het oesterseizoen (6 maand per jaar). In het binnenland onderhield de compagnie een 12-tal vertegenwoordigers, commiezen genaamd.

Na de installatie van de oesterparken wendden de vennoten zich tot het Centraal Bestuur met de vraag octrooi voor hun onderneming te verwerven.

Na rijp beraad besloot de Raad van Financiën op 1 juli 1765 de oesterputten CLAYS & Cie een octrooi te verlenen voor de duur van 15 jaar, tot 1780 dus.

Meteen ook kreeg de maatschappij vrijstelling van invoerrechten en alle andere rechten op de geïmporteerde kweekoesters. Voor de zelfgekweekte oesters die ze exporteerden, kregen ze gelijkaardige vrijstellingen. In verschillende steden bekwamen ze een vermindering van de stadsrechten.

Te Gent, bv., betaalden ze maar 2 guldens mijnrecht in plaats van de 4 guldens die voorgescreven waren per ton oesters.

In dezelfde stad kregen ze zelfs een stapelmagazijn toegewezen, nl. in het gebouw van het Stedelijk Corps de Garde aan de Brugse Poort (Gent, Stadsreglement 23 juni 1766).

Te Brussel bleef men echter 12 schellingen stadrecht per ton oesters eisen, ondanks het decreet. In een rekwist van 28 oktober 1766 vroegen de directeurs van CLAYS & Cie dan ook vrijstelling van deze financiële overlast aan.

VOORSPOEDIGE JAREN

In de beginne bedroeg de wekelijkse productie van CLAYS & Cie zo'n 150 à 160 ton. Ze hadden excellente afzetmogelijkheden maar ondervonden toch nog sterke concurrentie vanwege hun Zeeuwse collega's. Een troef die de DE LOOSE'S toen tegen de Zeelanders uitspeelden, was het op punt stellen van een snel en betrouwbaar transportsysteem. Inderdaad, de Zeeuwse oesters – bestemd voor onmiddellijk verbruik – die op vrijdag of zaterdag verpakt werden, arriveerden pas de woensdag daarop in de Brabantse steden.

In dezelfde jaren begonnen de Staten van Vlaanderen zich te interesseren voor de problemen van de visserij, en ondermeer ook voor de nood aan een snel en regelmatig transportsysteem voor vis. De DE LOOSE'S die op de hoogte waren van die besprekingen, waren bereid een dergelijke transportdienst te organiseren. Meteen konden ze langs diezelfde weg hun oestere naar Brabant vervoeren.

Na besprekingen kwam het op 17 december 1766 tot een overeenkomst tussen de Staten van Vlaanderen en de Gebroeders DE LOOSE. Met „Ventschuyten” werd de afstand Oostende-Brabant overbrugd binnen de drie dagen. Van Oostende uit was het nu mogelijk verbruiksklare oesters binnen de 72 uur te leveren in de steden van Brabant. De afstanden naar Luxemburg of Metz, bijvoorbeeld, deed het transport van de DE LOOSE'S in amper 6 dagen! Voor de klanten betekende dit verse oesters: een beter service dan ooit voorheen.

CLAYS & Cie hadden met de tijd een grote afzetmarkt: hun oesters werden niet alleen verkocht in Brabant, Vlaanderen en Luxemburg, maar ook in Liège, Lorraine, Trier, de Opperpalts, Mainz en Straatsburg!

Om de vreemde concurrentie helemaal uit te schakelen richtte de compagnie op 10 maart 1767 een rekwest van de Raad van Financiën, met het verzoek het Centraal Bestuur een verbodsbepaling tegen de invoer van vreemde oesters te laten uitvaardigen, dit voor de duur van het monopolie van de Compagnie CLAYS.

Ze spraken de intentie uit hun oesterpark uit te breiden om zo de totale binnenlandse vraag te kunnen beantwoorden en om te kunnen exporteren. Ten dien einde stelden ze een wekelijkse productie van 300 tonnen voorop; dit is zo'n 6.600 tonnen per seizoen. Daarnaast stelden ze een vaste verkoopprijs van 20 guldens per ton voor, evenals een verzekerd transport naar alle steden in Brabant, per ventschuyt, tegen een vrachttol van 1 gulden per ton. Dit verzoekschrift stuitte op een ongunstig antwoord.

Een „mémoire” betreffende rendabel en snel transport van haring, oesters en goederen

tussen Oostende en Brabant dat DE BEELEN, Auditeur van de Rekenkamer, aan de Regering overmaakte, bracht de zaak echter weer aan het rollen. DE BEELEN'S genoemde „mémoire” eindigde met enkele concrete voorstellen:

- invoerverbod van vreemde oesters
- het sluiten van een overeenkomst tussen het Korps der Bijlanders van Oostende en de Gebroeders DE LOOSE
- het in pacht geven van het ponton bij de sluizen te Oostende aan de DE LOOSE'S; dit voor de duur van 3 tot 6 jaar, zonder dat de stedelijke inkomsten daardoor zouden verminderen.

De directeurs der „ventschuyten” zouden vooraf met de Regering een verbintenis aangaan om:

- tweemaal per week, op vaste dagen en uren, de dienst Oostende-Brabant te verzekeren; dit tijdens het 9 maanden durende visvangstseizoen en zowel voor vis als voor andere goederen
- de reis Oostende-Brabant in drie dagen te volbrengen
- garanties te leveren dat het transport in goede condities zou verlopen
- ook buiten het visvangstseizoen (april-juni) binnen de 24 uren te varen, wanneer er maar zes tonnen goederen moesten overgebracht worden, zelfs maar naar één stad in Brabant.

Deze laatste maatregel viel nadelig uit voor de directeurs der „ventschuyten”, maar was duidelijk een voordeel voor de handel.

De Gebroeders DE LOOSE, op de hoogte van DE BEELEN'S „mémoire”, hernieuwden hun verzoekschrift. De Raad van Financiën stelde een onderzoek in, maar de leden warden het niet eens. De Gouverneur-Generaal

schaarde zich aan de zijde van de voorstanders die het rekwest **voorlopig** wilden goedkeuren. Ingeval van tekortkoming vanwege de Gebroeders DE LOOSE eisten zij echter de confiscatie van de helft der oesterbanken. DE GRYSPEERRE, lid van de Geheime Raad, werd belast met de opdracht een overeenkomst te sluiten met de Oostendse „Neering van de Vrije Bijlanders” (mei 1767). Na heel wat onderhandelingen kwam het tot een mondeling akkoord. In augustus 1767 tenslotte, keurde het Centrale Bestuur het rekwest goed.

Onder tusschen werd de oesterbank verbouwd. Na de vergrotingswerken waren er twee parken: één met 24 bedden, die 69 ton oesters per bed kon bevatten en een tweede met 16 bedden, die 61 ton oesters per bed kon dragen. Een totaal van 2.632 ton dus. De productie kon zo tot 6.000 ton per oesterseizoen opgevoerd worden.

(wordt vervolgd)
Norbert HOSTYN.

Adverteren?

(059) 32.55.59

OVER COMPUTERS EN VISNETTEN

De Belgische visserij maakt praktisch uitsluitend gebruik van sleepnetten voor het vangen van vis en schaaldieren. Deze netten, gesleept door één of twee vaartuigen, hebben allen een gemeenschappelijke trechtervorm, maar verschillen onderling naargelang de te vangen soorten, de toegepaste visserijtechniek, de aard van de te bevissen bodem, enz. Binnen eenzelfde type net variëren de afmetingen volgens het motorvermogen van het slepend vaartuig.

De karakteristieken van elk net worden geconcretiseerd in een netplan op schaal. Het plan bevat ook alle gegevens nodig voor de konstruktie van het net.

Vissers en reders doen regelmatig beroep op het Rijksstation voor Zeevisserij om een bepaald netplan te bekomen. Soms betreft het een plan van een nieuw nettype, soms gaat het om het plan van een bestaand type waarvan de afmetingen moeten worden aangepast aan het motorvermogen van het vaartuig, of waarvan de maasafmetingen of de snit gewijzigd moet worden.

Indien aan de hand van de door de visser verstrekte informatie een netplan gevonden wordt dat aan vereisten voldoet, kan onmiddellijk aan de vraag worden voldaan. Meestal echter moet een bestaand plan zodanig worden aangepast tot het uiteindelijk beantwoordt aan de gestelde specificaties.

In dit geval moet elk netdeel afzonderlijk opnieuw worden berekend en moeten de karakteristieken van het complete net, zoals de lengte van de pezen en de optuiging, opnieuw worden bepaald. Een gedetailleerde tekening rondt het ontwerp af.

Deze werkwijze is secuur en tijdrovend. Moderne computertechnieken laten toe vlugger te werken en een hogere nauwkeurigheid te bekomen.

Computerprogramma's voor het berekenen en tekenen van netplannen steunen op gegevensbestanden met de karakteristieken van reeds gerealiseerde ontwerpen. Aan de hand van een reeks vragen en antwoorden wordt het meest geschikte nettype gekozen en worden ook de uit te voeren aanpassingen opgegeven. Het programma voert de nodige berekeningen uit en levert uiteindelijk de grafische voorstelling van het nieuwe net af.

Voor het uitvoeren van deze programma's worden zogenaamde PC's of personal computers gebruikt. De gegevens over de bestaande netten zijn opgeslagen op diskettes of floppy disks, de aan te brengen wijzigingen worden via het toetsenbord van de computer ingevoerd, het netplan wordt op het scherm afgebeeld en kan worden afgedrukt door een grafische plotter.

In het licht van deze nieuwe technieken werd het project „Toepassen van informatietechnieken in het nettenonderzoek” in het onderzoeksprogramma van het Rijksstation voor Zeevisserij opgenomen. In een

eerste fase zal vooral aandacht worden geschonken aan de basisuitrusting, zowel op het gebied van de apparatuur als van de programmatuur nodig voor het starten van het project. In een tweede fase zal worden gestreefd naar een volledig informaticapakket waarin naast het berekenen en het tekenen van het netplan, ook gegevens zullen worden verstrekt als de garennoppervlakte en het gewicht van het gebruikte netwerk. De garennoppervlakte en het gewicht van het netwerk zijn een maat voor respectievelijk de hydrodynamische weerstand en de kostprijs van het net. Op langere termijn zal het uiteindelijk mogelijk zijn om, uitgaande van het basisprogramma, tot een simulatie te komen van het vistuig in bedrijfsomstandigheden.

Deze ontwikkeling zal vooral de mogelijkheden van het technisch onderzoek in een „klein” visserijland als België aanzienlijk doen toenemen. Dure installaties als proeftanks en met videocamera's uitgeruste onderwatervoertuigen zijn immers voor ons financieel niet haalbaar.

Terloops kan worden vermeld dat in het kader van de werkzaamheden van het „Fish Capture Committee” van de Internationale Raad voor het Onderzoek van de Zee, de eerste vergadering van de studiegroep belast met het normaliseren van het tekenen van netplannen met behulp van computertechnieken op 21 en 22 april plaatsvindt in het Rijksstation voor Zeevisserij te Oostende.

Roland Fonteyne.